

Élménybeszámoló Saitamából

Jakab Veronika

2018-ban az a szerencse ért, hogy lehetőségem nyílt a sebészet gyakorlatomat a Saitama Medical University-n tölteni. Életem egyik legszebb négy hetét tölthettem el csodálatosan kedves és vendégszerető emberek között, akiknek örökké hálás leszek a sok-sok szép emlékéért.

Vizsgaidőszak után egyből elindultunk és röpké 15 óra utazás után földet is értünk a Narita reptéren, erősen jet-lag-es állapotban.

A reptéren egy nagy csapat lelkesen névtáblát lóbáló japán diák várt minket. Bemutatkozás és sim kártya vásárlás után az egyetemi busszal a moroyama-i campushoz kísérték minket, ami körülbelül 3 órás út volt. Az időjárás már aznap megmutatta nekünk, hogy mit kell megszoknunk a következő 4 hétre, rekkenő hőség volt és olyan magas páratartalom amit még korábban sosem tapasztaltam.

A campuson Masako köszöntött minket, aki a helyi összekötő és vérprofi módon intézi az összes cserediák ügyes-bajos dolgait. Az első nap vásárlással meg ebéd és vacsorameghívással telt, a következő nap meg Masako vezetett körbe minket a kórház területén.

Az egyetemnek 3 fő campusa van, ahol mi laktunk az a Moro campus volt, de még voltak nagyobb kórházai az egyetemnek Hidakkában és Kawagoe-ban is. A legtöbb cserediák a gyakorlatait a Moroyama-i campuson töltötte, de én mind a négy hetet Hidakkában. Első két hétben a szív-és érsebészeti osztályon figyelhettem meg hogy hogyan dolgoznak a japán orvosok. Itt nagyon más egy medikus szerepe mint otthon, ők itt inkább csak figyelnek és a gyakorlati tapasztalatokat a rezidens éveik alatt szerzik meg. Természetesen én sem voltam kivétel, úgyhogy a gyakoralt nagy részét műtétek nézésével töltöttem, de az orvosok mindig lelkesen magyaráztak amikor csak idejük engedte. Az utolsó két hetet a mellkas sebészeti osztályon töltöttem. Két mentort kaptam, akik igyekeztek mindent megmutatni nekem. Olyan thoracoscopos műtéteket figyelhettem itt meg, amire otthon nem hiszem hogy lett volna lehetőségem.

A kórházi élet és a hierarchia is nagyon más mint otthon, de ez abban is gyökerezik hogy náluk nem az egyénen van a hangsúly, sokkal inkább a csapatmunkán.

A csereprogram legnagyobb kirándulása a Kawaguchiko Seminar, ami az első hétvégén került megrendezésre. Moroyama-ból egy kisbusszal utaztunk el a Fuji lábánál fekvő csodás szállodához ahol a következő 3 napot töltöttük el. Chad, az egyetem amerikai tanára, volt a hétvége főszervezője és az egész szeminárium célja az az volt, hogy a japán diákok kicsit belerázódjanak az angol nyelvbe. Különböző előadások, csapatépítő programok és kívzerek voltak megrendezve. Az elején mindenki egy kicsit bátortalan volt, de az utolsó napon már mindenki sokkal felszabadultabban bolondozott a másikkal. Ami nagyon tetszett, hogy a program vezetői, akik mind orvosok és tanárok is, ugyanolyan lelkesen vettek részt minden feladatban mint a diákok. Kirándultunk a Fujin és

kipróbáltuk a japán fürdőt, az onsen-t is. Barbecue estén együtt főztünk és mi magyarok természetesen egy kis pálinkával dobtuk fel a hangulatot.

A saitama-i egyetem diákjai igyekeztek megtölteni a mindennapjainkat programokkal, így sosem unatkoztunk. Kipróbálhattam a japán ijjászatot a kyudo-t, karaokéztunk és sok étterembe látogattunk el együtt. Nagyon tetszett, hogy a csereprogramban résztvevő diákok igyekeztek mindenkivel megismerkedni, nem csak azokkal akikhez később utaztak. A hónap végére remek kis csapat kovácsolódott össze, akiket fájó szívvel hagytam el.

A külföldi cserediákokkal is sikerült nagyon jól összehangolódni, sok kirándulást tettünk együtt. Végigjártuk a környék összes 100 yen-es boltját ajándékok után kutatva és a hosszú kórházi napok után meg együtt lazítottunk a kollégiumban. Wakaba-

ban kipróbáltuk a Genki Sushi éttermet, ahol a futószalagon versenyautók hozták a megrendelt sushi-t és egyik héten eljutottunk Disneysea-be is, ami a Tokyo szélén lévő Disney Resort egyik parkja.

Tokyóban Mernyei Mária vezetett minket körbe, aki helyi lakosként rutinosan lavírozott minket az emberek forgatagában. Akáráhol jártam Tokyóban mindig más volt mint az előtte lévő hely, egy igaz ezerarcú város. Az emberek tömegközlekedési rutinjait érdemes volt megfigyelni így európaiként, a helyiek mindenhol sorban állnak, még a metró ajtó előtt is és jaj annak aki megpróbál beállni a sor elejére. Mária igazán bőkezű volt velünk és nagyon hálás vagyok ezért. A következő hétvégénket Kyoto-ban töltöttük és Mária ennek a megszervezéséhez is nyújtott segítséget.

Kyotoba a Shinkansen-en utaztunk, ami 2 óra alatt tette meg a Tokyo-Kyoto távolságot, kb 600 km-t. A Fushimi Inari szentélyhez közel laktunk és igyekeztünk a lehető legtöbb mindent megnézni, amit csak annyi nehezített meg, hogy egész hétvégén 40 fok volt.

Az utolsó hét búcsúpartival és vacsorákkal telt, majd vasárnap megkezdtük az utunkat Magyarország felé már a japán cserediákokkal együtt. Szerencsére két poggyászt is feladhattunk, így jutott bőven hely a zsáknyi szuvenirnek is.

Egy hónap nem is olyan hosszú idő mint gondoltam, főleg ha az ember azt a hónapot Japánban tölti el. Annyi minden látnivaló van itt, hogy ha tíz évet lennék itt az sem lenne elég arra hogy mindent megnézhessek. A japán emberek határtalanul kedvesek és vendégszeretőek, büszkék az országukra és rettentő keményen dolgoznak. Sok mindent tanulhatunk tőlük.

Augusztus pedig sok-sok program szervezéssel telt, igyekeztünk annyi mindent megmutatni a japán diákoknak amit csak négy hétbe bele lehetett zsúfolni.

Elmondhatatlanul boldog és hálás vagyok hogy részese lehettem a csereprogramnak. Igazán kinyílik az embernek a világ, ha egy hónapot külföldön tölthet.

Kedvcsinálónak itt van még pár kép a sok ezerből amit készítettem.

